

Σε μεγάλο ποσοστό, αν όχι πάντα, κάθε τέλος, κρύβει μέσα του συναίσθημα. Είτε χαρά και ανακούφιση αν είναι κάτι δυσάρεστο, είτε θλίψη και λύπη αν κάτι είναι ευχάριστο. Υπάρχει και το γλυκόπικρο, να υπενθυμίσω την Χατζιδάκειο ρήση: χαρμολύπη.

Υπάρχει και ο εγωισμός. Ο εγωισμός να μην θέλεις να δείξεις το όποιο συναίσθημα, είτε για να μην φανείς ευάλωτος, είτε γιατί δεν αισθάνεσαι άνετα με αυτό. Υπάρχει επίσης η συναισθηματική έρημος. Να συμβαίνουν πράγματα και συ να προχωράς ακάθεκτος, αλώβητος, αδιάφορος. Πράγμα ελαφρώς, απάνθρωπον. Τέλος, υπάρχουν και τα ανάμικτα συναισθήματα. Λίγο ανακούφιση μαζί με λίγο στεναχώρια. Σαν μια δόση από «άστο να πάει» μέσα στο «κρίμα, ρε παιδί μου».

Αναφέρομαι, στο τέλος (της παρούσας τουλάχιστον φάσης) του C&D, όπου τον κυρίαρχο ρόλο είχαν εξελίξεις που δεν ορίζαμε, πληροφορίες που δεν κατείχαμε. Κάτω από αυτές τις συνθήκες αποκαλείσαι έρμαιο. Δεν ορίζεις την τύχη σου. Κάτω επίσης από αυτές, τις ίδιες συνθήκες, ο καθένας αντιδρά διαφορετικά.

Άλλος ιδρύματοποιείται, άλλος παθαίνει καθίζηση, άλλος το παλεύει έως τέλους, άλλος το γυρνά στην τρελή. Η ταπεινότητά μου π.χ., έβλεπε - μέρα μεσημέρι - οράματα. Όπως είχε δει και ο Κωνσταντίνος, ο και Μέγας αποκαλούμενος, τα εν τούτω νικά, τους αετούς και τα τοιαύτα, στους ουρανούς. Ναι αυτός που ξεπάστρεψε τη δεύτερη σύζυγο και το γιό του, αλλά για την Ορθοδοξία είναι Μέγας. Για τον ίδιο λέμε.

Ε! λοιπόν εγώ, έβλεπα πιο φιλειρηνικά, πιο λυρικά οράματα. Έβλεπα, κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή, τον

Αη Γιώργη, να έρχεται πάνω στον άσπρο [Πήγασο](#), στην ανατολική πύλη, να τρέπει σε φυγή τους απίστους, τους χλεχλέδες τους τεμπελχανάδες και τους αχρείους, να μαζεύει κάτω από τις διάφανες ροζ φτερούγες του, τους οραματικούς, τους αγαθούς, τους

δραστηρίους, τους κόσμιους, κυρίως του κόσμιους και να μας πηγαίνει σε τόπο ξεχωριστό, ώστε να κάμουμε αυτά που ξέρουμε.

Εκεί θα μου έδινε μια κόκκινη GT 86 μα και μια λευκή χωμάτινη KE 35, ώστε να ταξιδεύω μονίμως, σαν τον κάβουρα με το πλάι. Θα μου έδινε επίσης κι' έναν υπολογιστή να έγγραφα εξυπνάδες. Και το φως θα ήταν όμορφο, το αεράκι δροσερό και η ομάδα φίνα. Οι μέρες διαυγείς, οι νύχτες γλυκείς. Τα καύσιμα ατελείωτα και τα τακίμια με τα λάστιχα ντάνες, να τα καίμε αβέρτα πάγκα.

Και όλο κοιτάζα την ανατολική πύλη. Μα ο άγιος δεν ερχόταν. Πουθενά. Κι όλο έλεγα σε λίγο, κι όλο περίμενα το αύριο. Μα τίποτα. Σε αυτή την εναγώνια αναμονή, τον πρώτο λόγο δεν είχαν οι άνθρωποι. Είχαν οι κούτες. Συντρόφοι άδειαζαν ντουλάπια και γέμιζαν κούτες. Κούτες τόσο βαριές που δύσκολα εσήκωναν άτομα δύο. Το αρχείο. Τι μου θύμιζε, τι μου θύμιζε;

Το κιβώτιο του Άρη Αλεξάνδρου. Σαν την ομάδα που μεταφέρει πάνω σε εχθρικό έδαφος και άπειρες δυσκολίες, εκείνο το πολύτιμο κιβώτιο. Η ομάδα αποδεκατίζεται, αλλά ο ένας που διασώζεται, καταφέρνει να παραδώσει το κιβώτιο μετά από πορείες κάτω από καυδιανά δίκρανα και αφάνταστες ταλαιπωρίες, εκεί που πρέπει. Μα το κιβώτιο είναι άδειο. Και ο επιζών κατηγορείται. Καφκικό στη σύλληψη, Ελληνικό στην πράξη.

Κι όλο περίμενα τον Άγιο Γιώργη, μα πουθενά. Τότε, σκέφτηκα ότι θάταν κουρασμένος, σακατεμένος από τα χτυπήματα της μοίρας, θάχε τα δικά του βαριά προβλήματα. Άσε που και ο Πήγασός του ίσα που θα περπατούσε. Διότι που να ανοίξει τις φτερούγες του, έτσι πολυτραυματίας που ήταν; Ύστερα από τόσα φέσια δηλαδή. Που να πετάξει, αν σε κάθε οπλή του κρέμονταν 40 εκατομμύρια έουρος, σύνολον 160, τουτέστιν 54,5 δισ., παλιές καλές δραχμούλες. Έτσι, για να μην ξεχνιούνται όσοι μεγάλωσαν με το εθνικό νόμισμα και φτώχυναν με το ευρωπαϊκό.

Μετά από αυτές τις μαύρες σκέψεις, η φρουρά που κράταγε το κάστρο, διαπίστωσε ότι της έκοψαν το πόσιμο νερό. Την επόμενη και το ηλεκτρικό ρεύμα. Ζωντάνεψαν κάπως με τα τα Η.Ζ., που εδώσαν το λίγο φως, να βλέπουν οι θαλαμοφύλακες, αλλά οι οθόνες και οι σέρβερ νέκρωσαν. Το Άλαμο μετρούσε μέρες. Μόνο που απέξω δεν ήταν ο Αντόνιο Λόπες ντε Σάντα Άννα, με τους αγριωπούς πολεμιστές του. Κανείς δεν ήταν, αν εξαιρεθούν κάθε είδους χρέη, που είχαν στραγγαλίσει το [κτίριο](#) και τους [ανθρώπους](#) του.

Και τότε κατάλαβα ότι δεν ήταν ο Αη Γιώργης που μας έλειπε. Ήταν ο Άγιος Ελευθέριος. Ναι αυτός ήταν. Να 'ρθει, να μας απελευθερώσει απ' το κακό και τ' άδικο. Εναγωνίως τον επερίμενα. Μα πουθενά κι' αυτός. Τι να φταίει; Τι να συμβαίνει; αναρωτιόμουν. Και βρήκα μια από τις απαντήσεις, στις σελίδες της Ιστορίας του Γιώργη Γιατρομανωλάκη:
«...συμβαίνει το ένα νόμισμα να έλκει το άλλο, να τρέφεται το χρήμα στα σκοτεινά και να μεγαλώνει όπως ο μεταξοσκώληκας».

Αυτό ήταν. Αίφνης, εσταμάτησα να περιμένω τον Αη Γιώργη, τον Αη Ελευθέριο και κάθε άλλο άγιο και καθώς τα οράματά μου διαλύθηκαν, αναφώνησα: Αι παρακάτω. Μα κούτα, ούτε μια δεν γέμισα. Να πάρω, εξάλλου, δεν είχα τίποτα. Να δώσω είχα. Αλλού κι' αλλιώς,

όμως. Μαζί με μια ακόμα χρήσιμη εμπειρία στις αποσκευές μου πια. Venceremos κουφάλες, ανέκραξα. Μερικές χιλιάδες παλιοευρώ μπορεί να εχάσαμε, άλλοι πολύ περισσότερα, αλλά την dignite μας, jamais των ζαμών ρε.

Άντε καλό μήνα νάχουμε, καλό μικρό καλοκαιράκι, καλό Φθινόπωρο και με τα παραπάνω δεν τελειώσαμε.

